

Žaloba podaná dne 9. listopadu 2004 Bouygues SA a Bouygues Télécom proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-450/04)

(2005/C 31/51)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 9. listopadu 2004 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství společností Bouygues SA, se sídlem v Paříži (Francie), a Bouygues Télécom, se sídlem v Boulogne Billancourt (Francie), zastoupenými Louisem Vogelem, Josephem Vogelem, Françoisem Sureauem, Didierem Théophilem, Bernardem Amorym a Alexandrem Verheydenem, advokáty.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil článek 1 rozhodnutí Komise Evropských společenství č. K(2004) 3060 ze dne 2. srpna 2004;
- zrušil článek 2 uvedeného rozhodnutí;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Tato žaloba je namířena proti rozhodnutí č. K(2004) 3060 ze dne 2. srpna 2004, ve kterém Komise Evropských společenství usoudila, že akcionářská výhoda udělená Francií Groupe France Télécom v prosinci 2002 ve formě úvěrové linky ve výši 9 miliard EUR, poskytnuté v kontextu prohlášení učiněných od července 2002, zakládá státní podporu neslučitelnou se společným trhem. Komise mimoto rozhodla, že tato podpora nemusí být navracena.

Pokud se jedná o konstatování podpory, žalobkyně mimoto vyčítají dotčenému rozhodnutí, že odmítlo kvalifikovat jako státní podporu závazky vyplývající z prohlášení francouzské vlády, která od července do října 2002 veřejně podpořila úvěr společnosti France Télécom, zatímco tento těžce zadlužený podnik vykázal obrovské ztráty.

Na podporu svých tvrzení žalobkyně uplatňují:

- že Komise tím, že odmítla kvalifikovat jako státní podporu prohlášení francouzské vlády z července, září a října 2002, posuzovaná ať jednotlivě či společně, nesprávně použila článek 87 Smlouvy. Žalovaná měla v tomto ohledu konstatovat, že uvedená prohlášení udělila společnosti France Télécom zvýhodnění, které narušilo jak soutěž, tak obchod mezi členskými státy;
- že napadené rozhodnutí spočívá na protichůdných a nedostatečných odůvodněních. K tomuto bodu je upřesněno, že po konstatování, že prohlášení francouzské vlády splňovala veškeré rysy státní podpory, z toho Komise nevyvodila

logické důsledky a nekvalifikovala uvedená prohlášení jako státní podporu;

- že co se týče odmítnutí nařídít navrácení podpory, je třeba konstatovat porušení čl. 14 odst. 1 nařízení č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 88 Smlouvy, jakož i porušení základních forem kvůli nedostatečnosti odůvodnění. Žalobkyně mají v tomto ohledu za to, že Komise ovšemže mohla určit částku podpory, aniž by zasáhla do práv obhajoby Francie, a že navrácení předmětné podpory v projednávaném případě nezasahuje do zásady na ochranu legitimního očekávání.

Žaloba podaná dne 12. listopadu 2004 Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications – AFORS Télécom proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-456/04)

(2005/C 31/52)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 12. listopadu 2004 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Association Française des Opérateurs de Réseaux et Services de Télécommunications - AFORS Télécom, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupeným Olivierem Frégetem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobce navrhuje, aby Soud:

- zrušil článek 2 rozhodnutí č. K(2004) 3060 ze dne 2. srpna 2004, týkající se státní podpory poskytnuté Francií France Télécom;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Francie, v dané době většinový akcionář francouzské telekomunikační společnosti France Télécom, poskytla této společnosti v rámci plánu, jehož cílem bylo opětovné vyrovnání rozvahy společnosti, zálohu svého podílu na zvýšení vlastního kapitálu ve formě úvěrové linky ve výši 9 miliard eur. Komise napadeným rozhodnutím konstatovala, že dotčená záloha představuje státní podporu. V článku 2 tohoto rozhodnutí nicméně rozhodla, že tato státní podpora nebude předmětem opatření k jejímu navrácení.

Žalobce, údajně sdružující významnou část alternativních telekomunikačních operátorů ve Francii, přímých soutěžitelů společnosti France Télécom, se domnívá, že má právo navrhnout zrušení posledně zmíněného článku. Na podporu své žaloby nejprve uvádí, že se Komise dopustila zjevného omylu v posouzení, když usoudila, že nemůže provést ocenění výhody, která vznikla France Télécom díky jednáním a prohlášením Francie. Komise krom toho porušila zásadu proporcionality, jelikož by snížením částky pod skutečnou hodnotu výhody a jejích účinků na hospodářskou soutěž byla v každém případě způsobena trhu menší škoda, než vyloučením jakéhokoliv navrácení podpory. Žalobce dále uvádí argument, že Komise není každopádně povinna přesně ocenit výši podpory.

Žalobce rovněž uvádí, že Komise přehlížela ustálenou judikaturu, která připouští, aby byla učiněna výjimka z povinnosti navrátit protiprávní podpory pouze za výjimečných okolností nebo pokud se navrácení stane absolutně nemožným. Žalobce taktéž uplatňuje, že Komise nesprávně posoudila, že navrácení podpory by porušilo práva na obhajobu, jakož i zásadu legitimního očekávání.

Žalobce mimoto tvrdí, že Komise porušila zásadu transparentnosti, když nepředložila třetím dotčeným osobám včetně samotného žalovaného některé znalecké posudky předložené Francií, které měly určující úlohu při řešení, ke kterému Komise dospěla.

Žalobce má dále za to, že Komise se dopustila zneužití právního postupu, když přehlédla omezení, která ukládají její vlastní obecné zásady pro státní podpory na restrukturalizaci. Mimoto již samotná skutečnost, že Komise prohlásila podporu za neslučitelnou a následně nepožadovala navrácení, představuje podle žalobce zneužití pravomoci. Žalobce konečně uplatňuje porušení povinnosti uvést odůvodnění.

Žaloba podaná dne 22. listopadu 2004 CAMAR S.r.l. proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-457/04)

(2005/C 31/53)

(Jednací jazyk: italsština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 22. listopadu 2004 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství CAMAR S.r.l., zastoupenou Wilmou Viscardinim, Simonettou Donà a Marianem Paolinem.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil odmítnutí Komise – konkrétně generálního ředitele pro zemědělství v dopise ze dne 10. září 2004 (č. D(2004) 29695 A/25707) došlým dne 20. září 2004
- vykonat bod 1 výroku rozsudků ze dne 8. června 2000 ve spojených věcech T-79/96, T-260/97 a T-117/97;
- uložil Komisi výkon bodu 1 výroku uvedených rozsudků formou peněžitého vyrovnání odpovídajícího hodnotě licencí, které měla na základě uvedených rozsudků za povinnost přidělit, jež však nepřidělila, ve výši 5 065 600 EUR nebo jiné Soudem stanovené částky zvýšené o vyrovnání ztráty hodnoty a úroky, vypočtené na základě úrokové sazby stanovené Soudem, ode dne 8. června 2000 až do data uhrazení;
- uložil Komisi náhradu nemajetkové újmy způsobené žalobkyni jejími společníky z důvodu chybějícího vykonání rozsudku ze dne 8. června 2000, ve výši stanovené Soudem na základě zásady spravedlnosti;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně na podporu svých tvrzení uplatňuje, že nečinnost Komise, která nejenže nepřijala žádná konkrétní opatření, ale ani nenavrhla CAMAR přiměřená opatření k výkonu rozsudku vydanému ve věci T-79/96 (nečinnost, jež trvá od 8. června 2000) – a její výslovné odmítnutí vykonat uvedený rozsudek sdělené dopisem ze dne 10. září 2004, představuje závažné porušení článku 233 ES.

Poněvadž přidělení licencí žalobkyni, které Komise měla pro výkon uvedených rozsudků za povinnost, již není možné – jelikož dovoz banánů ze třetích zemí v brzké době nebude nadále podléhat celním kvótám, nýbrž bude zcela liberalizován – CAMAR požaduje výkon formou odpovídající peněžité náhrady škody, jež je podle ustálené judikatury přípustná, pokud není možné vykonat rozsudek určitým způsobem.

Žalobkyně nadto požaduje peněžitou náhradu škody za nemajetkovou újmu utrpěnou z důvodu chybějícího výkonu rozsudku ze dne 8. června 2000. Ta podle ustálené judikatury již sama o sobě odůvodňuje náhradu škody v rozsahu, v němž byla porušena zásada legitimního očekávání. V projednávané věci je však porušení zásady legitimního očekávání zhoršeno skutečností, že CAMAR měla důvěru v záměr vykonat rozsudek vyjádřený v dopisu Komise ze dne 20. května 2003, který byl nyní odvolán.